

Myšacia bundička

Kde bolo, tam bolo, žil jeden bohatý starý pán so ženou a dievčičkou-slúžtičkou. Odrazu len neborká žena ľahla do postele a viac nevstala. No skôr než vypustila dušu, vraví mužovi:

„Hľadže, ak sa ešte budeš ženiť, len takú si zober, ako som bola ja; ani krajšiu, ani špatnejšiu.“

Po roku, keď sa starec nadostač vysmútil, prišla mu vôľa znovu sa oženiť. Na všetky strany vypravil poslov, aby mu našli takú osobu, ako bola jeho žena. Pytači chodili dlho, klopali na veľa dverí, no všetko márne. Keď sa vrátili, nemuseli ani nič vravieť, starec hneď vedel, že prišli s prázdny. Nuž bol by veru na pochabú túžbu aj zabudol, keby sa jedného dňa nebol pozrel na slúžtičku. Tu sa mu len tak zazdalo, že si vidí nebohú ženu. Hneď si teda vzal do hlavy, že sa s ňou oženi.

„Ach, bože!“ preľakla sa slúžtička na smrť. „Akože by som mohla ísť za vás, keď ste vy starší, ako bol môj otec!“

A pustila sa do veľikého plaču.

No starec len hodil rukou, a že hocičo bude robiť, akokoľvek nariekať, musí byť jeho ženou.

„No keď musím, tak musím,“ vzdychla si slúžtička. „Ale bude to až potom, keď mi donesiete hviezdičkové šaty, čo sa vmestia do vajcovej škru-piny.“

Kde ich starec vzal, tam ich vzal, no jedného dňa stál s nimi pred dievčaťom.

„Zajtra pôjdeme na sobáš!“ vraví.

„Ej, ešte nie!“ vystrašeno hlesla slúžtička. „Až keď mi prinesiete me-siačikové šaty.“

„Čože?!“ namrzal sa starec, ale navela, navela vypriadol kdesi aj me-siačikové šaty.

„No, dievka moja!“ vraví slúžtičke, „už máš, čo si chcela, zajtra pôj-deme na sobáš!“

„Ešte nie!“ bledne dievčina, „iba keď mi donesiete slniečkové šaty.“

No dobre, obstaral jej aj také šaty.

„A teraz už pod“, hovorí, „prišiel náš čas!“

„Ešte nie,“ vzoprelo sa dievča, „iba keď mi dáte ušiť myšaciu bundičku, čo mi z nej budú len oči hľadiť.“ A jedným dychom dodáva: „A chcem aj takú hmlu, čo ja budem vidieť, no za mnou bude tma.“ A na vysvetlenie dodáva: „To aby ľudia nevideli, s kým idem k oltáru.“

Horko-ľazko, ale predsa len stavec splnil slúžtičke aj toto želanie.

„Už máš všetko, čo si žiadala,“ vraví jej, „zajtra musíš ísť k oltáru!“

Slúžtička nič nepovedala, len pokývala hlavou, akoby mu do-
sviedčala. No len čo odišiel, hodila na seba myšaciu bundičku, uložila
trojaké šaty do vajcových škrupín a „predo mnou vidno, za mnou tma“,
pobrala sa do šireho sveta.

Išla ona, išla, až prišla do jednej veľkej hory. Schyľovalo k noci a ona
sa bála divých zverov, nuž vyškriabala sa na vysoký strom a tam čakala
na zorničku.

V tej hore bol na poľovačke mladý kráľ. Psy už bol dávnejšie odsvor-
kal a tie teraz z celého hrdla kdesi na druhom konci hory štekali. Kráľ sa
pustil za nimi a tu vidí, že psy ako divé obskakujú okolo jedného stromu.
Nuž natiahol kušu, zamieril dohora a vtom počuje:

„Nestrieľaj, nestrieľaj, veď ja nie som zver.“

„Keď nie si zver, pod' dolu!“

Slúžtička sa zoškriabala zo stromu, padla pred kráľom na kolená
a prosila ho, aby jej nič neurobil, ale vzal ju so sebou, že mu bude v pe-
ci kúriť. Kráľ privolil, no každý, kto ju videl, šiel sa pomínúť od smiechu.

No dobre, hoci nebárs.

Dievčička v myšacej bundičke robila, čo mala, a že sa vedela poriad-
ne obracať, kuchár bol s ňou navýsost' spokojný.

Jedného dňa sa mladý kráľ chystal na tanec a prikázal, aby mu pri-
niesli vyčistené čižmy. Doniesla mu ich Myšacia bundička. Ako ju kráľ
zazrel, zachmúrila sa mu tvár.

„Či mi už,“ hovorí, „nemá kto iný poslúžiť?“

A hodil čižmy do slúžtičky. Museli mu priniesť druhý pár, aby mohol
ísť na tanec.

Slúžtička sa pýtala od kuchára, že by sa rada čo len klúčovou dierkou
pozrela, ako tam budú tancovať.

„Ej, ty škrata,“ zahriakol ju kuchár, „len ty doma sed!“

No navela ju predsa len pustil.

Ona chytró zhodila myšáciu bundičku, obliekla si hviezdičkové šaty a „predo mnou vidno, za mnou tma“, iba keď stála vo vysvietenej palote. V tej chvíli mladý kráľ zabudol na ostatné paničky a vykrúcal len ju. Ba pri jednom tanci jej zašeptal do ucha, že by rád vedel, kto je a v ktorom zámku býva.

Dievčina sa usmiala a vraví:

„Som z Čižmicebice zámku!“

A ako prišla, tak bola preč.

Mladý kráľ sa vrátil domov neveselý a hneď zavolať všetkých svojich radcov, aby sa dozvedel, kde je Čižmicebice zámok. Lenže radcovia vedeli toľko čo on.

A zas mal byť tanec.

Kráľ sa začal chystať, chcel vodu, no keď mu ju Myšacia bundička vo veľkej mise priniesla, vychrstol jej ju na chrbát a misu rozbil. Či sa on má s takou vodou umývať, čo mu popolvárka prinesie?!

Keď sa potom vystrojil a odišiel, slúžtička sa zasa pýtala od kuchára čo len kľúčovou dierkou kuknúť na tanec. Keď kuchár privolil, obliekla si mesiačikové šaty a „predo mnou vidno, za mnou tma“, prišla zas pekné-krásne ta, kde tancovali. Ako ju mladý kráľ zazrel, dobre že od radosti nevyskočil z kože. A hneď sa aj spytuje, kto je, skadiaľ je, aby povedala pravdu.

Dievčina sa usmiala a vraví:

„Ja som z Misicebice zámku.“

Potom sa ešte chvíľu zabávala a zrazu „predo mnou vidno, za mnou tma“, bola preč.

Doma mladému kráľovi nebolo do smiechu. Opäť si dal zavolať radcov, ale tí o Misicebice zámku ani len nechyrovali. Všetko ostalo tak, ako bolo, no kráľ už na nič iné nemyslel len na prekrásnu dievčinu.

Keď sa strojil na tretí tanec, zavolať, aby mu priniesli hrebeň. Skok sem, skok tam, už mu ho Bundička podáva. No kráľ sa nahneval a hrebeň jej zalúčil do hlavy. Museli mu priniesť druhý. Keď potom odišiel, kuchár dovolil dievčičke podívať sa kľúčovou dierkou na tanec.

Slúžtička sa pristrojila do slniečkových šiat a „predo mnou vidno, za mnou tma“, odrazu sa len trblieta medzi tanečnicami. Mladý kráľ až tak

rástol od potechy, že je znova pri nej, a zasa sa jej len spytuje, kto je a skadiaľ je. A aby mu uverila, že ju má rád, daroval jej zlatý prsteň.

Dievčina sa naňho usmiala a vraví:

„Som z Hrebenicebice zámku!“ A s tým sa zberá domov. Lenže kráľ od nej ani krok; kde ona, tam i on. Vtom si dievčina pomyslela „predo mnou vidno, za mnou tma“ a zaraz mu zmizla z očí. Doma si potom na slniečkové šaty natiahla myšaciu bundičkou a pod'ho ku kuchárovi.

Kráľ odvtedy akoby nebol; nejedol, nepil, až jedného dňa rozkázal, aby mu navarili demikát. Kuchár nakrájal chlieb, nadrobil bryndzu, posolil a zalial horúcou vodou, no vtom ho odvolali preč. Vtedy chytrá Bundička schytila misku, vhodila do nej darovaný prsteň a pod' do kráľovskej komnaty.

Kráľ stál pri obloku, nevidel, kto mu priniesol jedlo. Po chvíli začrel lyžicou do misky a vtom vidí svoj vlastný prsteň.

„Kto varil ten demikát?“ spytuje sa kuchára.

„Ja,“ odvetil kuchár.

„Tak ty si doň hodil prsteň?“

„Ja nie!“ vyhovárал sa kuchár.

„A ktože teda?“

„Ja neviem,“ jachtal neborák od strachu, „iba ak tá popolvárka, čo demikát priniesla.“

Kráľ sa rozhneval, že mu po takej škrate posielajú jesť.

„Prived'te ju sem!“ rozkričal sa.

Služtička prišla sama. Nahnevaný kráľ ju schytil za bundičku a drap! Roztrhol jej ju od hlavy po päty. No vtom si už aj drží oči, čo sa slniečkové šaty tak zligotali.

Spoznal kráľ, kto pred ním stojí, a zaraz je na kolienách.

Lenže Bundička mu dávno odpustila, nuž skoro bola svadba a tanec nad všetky tance. Všetci sa na ňom tešili, všetci tancovali. Ba tešia sa a tancujú dosiaľ, ak len nepomreli.

